

שוש אביגל:

**..יש אנשים שנבים
כאשר המצלמה נדלקת!**

אני אומנם לא מבקרת טלוויזיה, אך כצופה מושבעת עליו לומר שהמתכונת הנוכחית של מגזין התרבות והאמנות „שמונה וחצי“ מוצאת מאוד חן בעיני. מבין כל המשתתפים קנתה את ליבי במיוחד מבקרת התי-אטרון שוש אביגל.

האם את מרוצה מהצורה החדשה של פניתי אליה ושאלתי:

הגשת המגזין?

אני מרוצה מאוד. לדעתי, אין כל צורך במנתח הטלוויזיה מנסה מתכונת כזו בפעם הראשונה, ויש בכך הרבה אומץ.

הדיעה הרווחת היא, שיש צורך במנחה כדי להזדהות איתו, וזה מזכיר לי דיעה רווחת אחרת, לפיה צריך מנחה עם כריזמה. אל תשכחי שהמתכונת היא בשלב גס-יוני. לא כולנו נולדנו בריטים. כך שאין לנו עדיין תרבות שיחה — מה גם שלא התחכנו בבייביסיס. הרעיון הוא טוב, אך הוא עדיין באמצע הדרך.

הרעיון הוא טוב, אך האם גם המערכת המרכיבה את המגזין היא, לדעתך טובה?

יש לנו היום מערכת טובה מאוד. קשה לי, אומנם, להעיד על עיסתי, אך זוהי אחת המערכות הטובות בל-טלוויזיה, מבחינת איכות העיתונאים החברים בה.

הבעיה היא שלא כל העיתונאים, גם אם הם טובים במיקצועם, הם פוטוגניים.

אייאפשר לפתור את כל הבעיות בבת-אחת. חלק מהבעיות יתפתור הזמן. יש כאלה החושבים שלעבוד בל-טלוויזיה זה גס. לדעתי, הסוד הוא עד כמה אתה מצליח להעביר במדיום הטלוויזיוני את אישיותך האמיתית. יש אנשים שברגע שהמצלמה נדלקת הם כבים. כשאני משווה את התחושה שלי לפני שנה וחצי לתחושה שלי היום, ההבדל הוא כמו בין יום ולילה. אז המצלמה הפחידה אותי, הקול שלי רעד וממש שיקשתי. היום יש לי הרגשה שאני לא מדברת אל מכשיר, כי אם אל קהל.

מה עוד הייתם רוצים לשפר בתוכנית?

דרוש לנו יותר זמן. כשעלי להשמיע ביקורת גרועה בשתי דקות, אני מרגישה בלתי-הוגנת. לא רק אני, כולנו יוצאים מתוסכלים. בסך-הכל, בפרק זמן קצר של חצי שעה, מעביר כל אחד מאיתנו מידע, מנמק ומשוחח עם החברים. רק פיתוח השיחה גוול רבע מהתוכנית.

אהרון פאפו:

**..לדבר עם פאפו
זה לקחת סיכון!**

פניתי אל החבר הסוער בוועד-המנהל, אהרון פאפו, האיש שיש לו תמיד דיעה נחרצת בכל עניין, ושאלתי אותו, מי לדעתו מתאים לנהל את הטלוויזיה אחרי התפטרותו של יצחק שימיעוני.

אין לי דיעה ברורה, אך קראתי בראיון שערכת עם ידידי, חכרי-הכנסת מאיר שיטרית, שלא רק שיש לו דיעה ברורה, אלא הוא גם השמיץ את כל חברי הוועד-המנהל כדי ליצור לעצמו תפאורה שעל ריקעה יתבלט רק הוא. אז כדאי לדעת, שמרוב תפקידים ששיטרית לקח על עצמו, נוכחותו בוועד-המנהל אינה מורגשת. הוא בא כרוח סערה לשיבה בשעה חמש-עשרה-אפס-אפס, ובר-15.30 רץ לכנסת לשיבה של 16.00. לא שמעתי מפיו כל הצעה, ולא שמעתי כי הציע לדון על סגירת הסף וויזיה. במאבק הציבורי הגדול, שניהלתי נגד הפלסטיגרי-זציה — ואני מבקש, תכתבי בשין ולא בסמך — הוא...
למה בשין?

כי פלסטיגרי באה מהמילה פלשת, והוא הכתיב שהיה נהוג בזמן המנדט. בסמך כותבים הערפאחיסטים.

נחזור, ברשותך, לעניין מנהל הטלוויזיה.

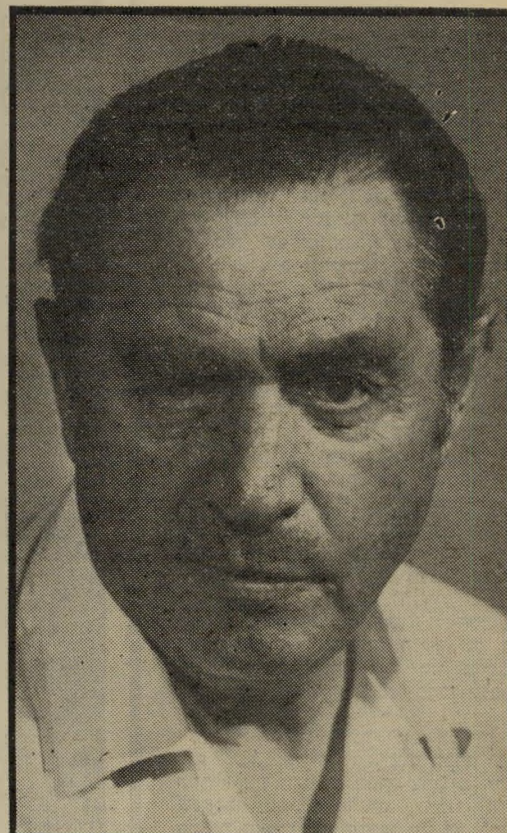
חכי, עוד לא גמרתי עם שיטרית. רציתי לומר כי בזמן המאבק הציבורי הגדול, קולו של שיטרית לא נשמע. לא פלא, אפוא, שהוא ממליץ על חיים יבין — אפרופסו של רפיץ חלבי ואבי הגישה הסנציונית והניטרלית-כביכול של הטלוויזיה — כמנהל. ולא פלא ששיטרית העיד על עצמו שרק במיקרה הוא בליכוד, כמו שלא במיקרה הוא המליץ על הכתב הפולמנטרי בכנסת, שתפקידו לכסות את פעילותם של חברי-הכנסת. תמהני כיצד צעיר עסוק זה, הנתון באופוריה מתמדת, משמיץ בנזף-שלאגטיות את חבריו בוועד-המנהל.

מר פאפו, הבה נחזור, ברשותך, לעניין מנהל הטלוויזיה.

אני עוד לא גמרתי. ברגע שהחלטת לדבר עם פאפו, לקחת על עצמך סיכון. ובכן אני רוצה לומר כי ההשמצה היא כנראה הדרך להתקדם בחיים הציבוריים. אך מדוע חייב ידוץ שיטרית להציג את עצמו כמרר קאי מיקצועי?

פאפו, מנהל הטלוויזיה...

מי שייבחר לא יצליח. משום שמיבנה רשות-השייך דור הוא בלתי נכון. כל עוד שלעיתונאים יש קביעות והם מוגנים על-ידי ועדי-עובדים, תקשיך וההסדר רות, לא ניתן להזיז איש מתפקידו. והתוכניות משרות את תכונותיהם האישיות של „סטארים“ למיניהם. כמו למשל תוכניות הביכור של רם עברון וירון לונדון. איש לא יצליח בתפקיד מנהל-הטלוויזיה כל עוד לא ישתנה המצב, וכאשר איאפשר להפעיל סנקציה כלפי חוסר-כישרון עיתונאי, פזיות, רשלנות, רישעות ורכלנות — כמו במיקרה של מודעי...
אני מודה לך מאוד!

אליעזר שוסטק:

**..ציפית' שהשופטים יתירו
את השימוש בתרופה!**

פניתי אל שרי-הבריאות, אליעזר שוסטק, ושאלתי אותו:

מדוע הסכמת לעריכת נפיונות בתרופה דיא-אסבינג'י רק אחרי מותו של ראובן מעיין? העניין כולו הגיע לאוזני בעיקבות הסערה שהתעוררה סביב מחלתו של ראובן מעיין ז"ל. ביקשתי לקבל את כל החומר, הרפואי והאחר, המצוי בתחום זה, והתברר לי כי יש כאן שתי בעיות עקרוניות: קודם-כל, החומר לא הוכר עדיין כתרופה. חוץ מזה, יש כללים חמורים לבדיקת תרופה בניסויים קליניים על בני-אדם.

לצערי, התברר לי כי מבחינה חוקית, עם כל הכאב והרצון הטוב, לא יכולתי למצוא דרך לתת את התכשיר כתרופה לחולה שביקש אותו. ציפיתי כי אולי בית-המישפט, שדן בשאלה, ימצא אפשרות להתיר את השימוש. העובדה כי נחסמו לפני כל הדרכים להניח לחולה להשתמש בתרופה שביקש, היתה בשבילי תמריץ לנסות ולהגיע למסקנות סופיות לגבי טיבו ויעילותו של התכשיר.

על פי החומר המדעי, שהיה מונח על שולחני, הוברר לי כי החומר נבדק במכון ויצמן על חיות, ונמצא חסרי אפקטים שליליים. כן הוברר לי, כי החומר נבדק על ידי פרופסור שחק מהאוניברסיטה העברית, ונמצא בלתי-רעיל. לאור כל זאת, הגעתי למסקנה כי הקהילה המדעית חייבת לציבור תשובה, האם החומר שהומצא אכן יש בו משום פריצת-דרך לחולי הסרטן.

הודעתי לציבור ולחברי הוועדה לניסויים קליניים, כי יש לגשת מייד לשלב הניסויים בבני-אדם. כל זאת, כמוכן, בהתאם להצהרת הלסינקי ולמקובל בעולם הרפואה.

כיום, אחרי שניתן האור הירוק, באיזה שב נמצא הטיפול בתרופה?

היום אני משוכנע, כי נתתי דחיפה לעניין, וכי תוך זמן קצר נוכל לדעת מתי יבוצע הניסוי הקליני בתרופה. כעבור זמן-מה גם נדע את תוצאות השפעתו של התכשיר החדש.